

การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

Chinese Writing Problem for Chinese Major Students of Yala Rajabhat University

ภากร นพฤทธิ์ วรากร แซ่พุ่น วรนาถ แซ่เซ่น วรธา รุ่งบานจิต วราลี รุ่งบานจิต และสุกี้ ทองเนตร
Phakorn Noparit, Warakorn Saepun, Woranat Saesen, Woratha Rungbanjit, Waralee Rungbanjit
and Sukee Thongnet

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000
Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University. Sateng, Muang Yala, 95000

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 25 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ภาคเรียนที่ 2/2560 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ แบบฝึกหัดการเขียนในแบบเรียนประกอบการสอนรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 แบบทดสอบการเขียนภาษาจีนที่ออกแบบโดยผู้วิจัย เรื่อง การเขียนบรรยายตัวบุคคล และตัวอย่างชิ้นงานของนักศึกษา เรื่อง บ้านที่ก่ประจําวัน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากชิ้นงานของนักศึกษาโดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ปัญหาการเขียนค้นพบปัญหาด้วยกัน 3 ด้าน คือ ปัญหาด้านคำ ปัญหาด้านประโยค และปัญหาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำในภาษาจีน ด้านโครงสร้างประโยคภาษาจีนและด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนภาษาจีนซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือด้านคำศัพท์ภาษาจีน พบว่านักศึกษาใช้คำในการแต่งประโยคหรือการเขียนเรียงความไม่ถูกต้องสมบูรณ์ รองลงมาคือปัญหาด้านโครงสร้างประโยคภาษาจีนเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ยังมีมากในการเขียนประโยคภาษาจีนและการเขียนเรียงความภาษาจีนของนักศึกษา และสุดท้ายคือปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบว่านักศึกษายังใช้ไม่ได้ไม่ค่อยจะถูกต้อง

คำสำคัญ : ปัญหาการเขียนภาษาจีน นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน

Abstract

This present study aims to explore Chinese learners' difficulties in Chinese writing. Twenty five first-year Chinese learners enrolling in the course of Chinese Writing 2 during the second semester of the academic year of 2017 were included. Specifically, the participants of this study are majoring in Chinese program under the Faculty of Humanities and Social Sciences in Yala Rajabhat University. The data collection tools consisted of: 1) exercises extracted from Chinese Writing 2 handout; 2) pre- and post-test on various language functions, namely, describing people; 3) learners' portfolio of journals.

The findings revealed that students encountered three major difficulties: vocabulary, sentence structure, and punctuation. Among the three difficulties, vocabulary was the greatest difficulty of Chinese writing, followed by sentence structure and punctuation respectively. Particularly, the results indicated that the majority of students used incorrect word choices, formed ungrammatical sentence structure, and misused punctuation in essay writing,

Keywords : Difficulties of Chinese writing, Chinese learners

บทนำ

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีอายุเก่าแก่กว่าพันปี และมีแนวคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับวิวัฒนาการของภาษาจีนอยู่มากมาย นอกจากนี้ ภาษาจีนยังเป็นหนึ่งในภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลกจวบจนปัจจุบัน โดยภาษาจีนจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และโครงสร้างตัวอักษรที่เป็นรูปสี่เหลี่ยมสร้าง ความแตกต่างอย่างชัดเจนจากภาษาอื่น ที่อิงตัวอักษรแทนเสียงพูด โดยอักษรจีนแต่ละตัวนั้นมีอิสระจากกันและมีความหมายในตัวเอง อັตลักษณ์นี้ทำให้ภาษาจีนมีความกระชับรัดกุม สื่อความหมายได้หลากหลายโดยใช้เพียงไม่กี่อักษร (วิภา ลูโรจน์เรือง, 2559:153) ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งที่ได้ ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างมาก เนื่องจากประเทศจีนมีบทบาทสำคัญมากในด้านการค้าและเศรษฐกิจอีก ทั้งยังมีการร่วมลงทุนในธุรกิจต่างๆ ระหว่างไทยและจีน เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ (ศูนย์ข้อมูลเพื่อ ธุรกิจไทยจีน, online)

ปัจจุบันภาษาที่ใช้กันส่วนใหญ่เป็นระบบอักษรวิธีสะกดคำ นั่นคือ มีพยัญชนะ สระ ตัวสะกด หรือเสียงวรรณยุกต์ รวมทั้งสัญลักษณ์อื่นๆ มาประกอบเป็นหน่วยคำ สำหรับภาษาจีนไม่ได้จัดอยู่ในระบบอักษรวิธีสะกดคำ แต่เป็นอักษรภาพที่มีความหมายในตัว เป็นอักษรรูปสี่เหลี่ยมมีลักษณะเฉพาะตัว จึงแตกต่างจากภาษาที่ใช้ด้วยวิธีสะกดคำ (วิภา ลูโรจน์เรือง, 2559 : 2) ระบบการเขียนภาษาจีน (ตัวหนังสือจีนหรืออักษรจีน) เกิดจากการวาดภาพของคนโบราณในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ต่อมาพัฒนาเป็นระบบการเขียนที่สมบูรณ์ 4,000 ปีก่อน อักษรภาพอาศัยรูปลักษณะของตัวเองแสดง ความหมาย กล่าวคือ ในช่วงแรกอักษรภาพส่วนใหญ่เมื่อเห็นภาพก็จะพอดูเดาความหมายได้ ต่อมาในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นการลดจำนวนเส้นขีดให้น้อยลง และใช้เส้นตรงแทนเส้นโค้งบางส่วนที่ขีดเขียนยาก อักษรภาพจึงค่อยๆ เปลี่ยนไป จนกลายเป็นเครื่องหมายการเขียนอย่างเต็มตัว (เหยิน จิ่งเหวิน ,2558 : 36) โดยตัวอักษรภาษาจีนคือระบบเครื่องหมายบันทึกภาษาจีนมันมีประวัติยาวนานมีเค้าโครงที่มีเอกลักษณ์พิเศษ มีอิทธิพลกว้างขวางและได้รับความสนใจทั่วโลกจนกลายเป็นตัวอักษรภาษาที่มีความสำคัญยิ่งชนิดหนึ่งของโลกปัจจุบัน

ในอดีตการไม่รู้ตัวอักษรภาษาไม่สามารถอ่านหนังสือรู้เรื่องจะถูกเรียกว่าเป็นผู้ไม่รู้ตัวอักษรภาษา ในสังคมปัจจุบันก็เช่นเดียวกันไม่รู้ตัวอักษรภาษาไม่สามารถใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ป้อนตัวอักษรภาษาเข้าระบบเพื่ออ่านและแลกเปลี่ยนความรู้ทักษะผ่านระบบ Internet จะถูกเรียกว่าเป็น“ผู้ที่ไม่รู้จักตัวอักษรภาษา”ยุคสังคมสมัยปัจจุบัน ฉะนั้นการเรียนรู้ตัวอักษรภาษาจีนจำเป็นต้องเพิ่มความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น ในสังคมข้อมูลข่าวสาร การไม่รู้ตัวอักษรภาษาจีนจำไม่ได้อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็นหรือไม่สามารถป้อนข้อมูลภาษาจีนเข้าระบบคอมพิวเตอร์แม้จะสามารถพูดภาษาจีนได้คล่องออกเสียงถูกต้องในสังคมปัจจุบัน ยังมักจะตามคนไม่ทันไม่ว่าผู้เรียนภาษาจีนเป็นภาษาแม่หรือจะเป็นภาษาที่สอง (โรงเรียนสอนภาษาจีน หอการค้าไทย-จีน,online)

อนึ่งงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการเขียนภาษาจีนของนักศึกษา แม้ว่าการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นรองและมีความจำเป็นน้อยกว่าทักษะอื่นๆ อันได้แก่ทักษะฟัง พูด แต่ผู้วิจัยต้องการให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของการเขียนทางด้านภาษา โดยเชื่อว่าการเขียนไม่เพียงแต่เป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับความสามารถทางภาษา ของผู้เรียนแต่ยังสามารถสะท้อนถึงกระบวนการคิดของผู้เรียนด้วย เพราะทักษะการเขียนเป็นพัฒนาการหรือการเติบโตทางความคิดที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับกระบวนการเติบโตจากวัยเด็กจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ การเขียนที่มีประสิทธิภาพนั้นไม่ได้เป็นทักษะที่เกิดเองตามธรรมชาติ หากแต่เป็นทักษะที่ต้องเรียนรู้และพัฒนาวิธีการพัฒนาทักษะการ เขียนมีหลายวิธี และการเขียนที่ไม่สัมฤทธิ์ผลเกิดจากหลายสาเหตุ ประกอบร่วมกันเช่นผู้เขียนขาดความรู้ ประสบการณ์ ความช่างสังเกต ความคิด การใช้ภาษา และขาดการฝึกฝน ความสัมฤทธิ์ผลของการเขียนขึ้นอยู่กับทักษะของผู้เขียนในการสื่อผ่านภาษาที่สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจสารตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียนทักษะในการเขียนเป็นการบูรณาการทักษะอื่นไว้ด้วยทั้งความสามารถในการเลือกใช้คำ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงประโยค ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทที่แตกต่างกัน (ปิยวรรณ รุ่งวงษ์, 2557:120)

จากการเรียนการสอนในรายวิชา การเขียนภาษาจีน 2 ระดับชั้นปีที่ 1 ปัญหาที่พบ นักศึกษาที่เรียนวิชา การเขียนภาษาจีน 2 ผู้เรียนมักใช้คำในภาษาจีนแต่งประโยคหรือเขียนเรียงความผิด การเขียนโครงสร้างประโยคภาษาจีนที่มักจะใช้ตามแบบของภาษาไทยก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่พบบ่อยในการเขียนเรียงความของนักศึกษา และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาจีนที่ยังไม่ถูกต้อง ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาที่พบอยู่เสมอ ในการเขียนภาษาจีนของนักศึกษา

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ผู้สอน ในรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 จึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เพื่อนำข้อมูลอันเป็นประโยชน์เหล่านี้ไปศึกษาและนำไปเป็นแบบแผนในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ซึ่งการเขียนภาษาจีนที่ถูกต้องจะส่งผลให้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนของมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา สาขาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ทั้งหมดจำนวน 25 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เก็บข้อมูลโดยการวิเคราะห์เอกสาร (Documeanalysis) เอกสารที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

- 2.1 แบบฝึกหัดการเขียนในแบบเรียนประกอบการสอนรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 เรื่อง การเขียนเรียงความบอกเล่า
- 2.2 แบบทดสอบการเขียนภาษาจีนที่ออกแบบโดยผู้วิจัย เรื่อง การเขียนบรรยายตัวบุคคล
- 2.3 ตัวอย่างชิ้นงานของนักศึกษา เรื่อง บันทึกประจำวัน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

- 3.1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการเขียนไปทดสอบกับนักศึกษาสาขาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 รายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 25 คน
- 3.2 ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลปัญหาการเขียนจากแบบฝึกหัดการเขียนในแบบเรียนประกอบการสอนแบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 25 ชุดและตัวอย่างชิ้นงานของนักศึกษา
- 3.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 รายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 25 คน การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
- 3.4 สรุปข้อมูล และรายงานผลการวิจัย

ผลและอภิปรายผล

1. ผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยพบว่านักศึกษามีปัญหาการเขียนภาษาจีนด้วยกันทั้งหมด 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการใช้คำในภาษาจีน ด้านโครงสร้างประโยคภาษาจีนและด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนภาษาจีน ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือด้านคำศัพท์ภาษาจีน พบว่านักศึกษาใช้คำในการแต่งประโยคหรือการเขียนเรียงความไม่ถูกต้องสมบูรณ์ รองลงมาคือปัญหาด้านโครงสร้างประโยคภาษาจีนเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ยังมีมากในการเขียนประโยคภาษาจีนและการเขียนเรียงความภาษาจีนของนักศึกษา และสุดท้ายคือปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบว่านักศึกษายังคงใช้ได้ไม่ค่อยจะถูกต้อง ซึ่งแต่ละด้านยังสามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบฝึกหัดการเขียนในแบบเรียนประกอบการสอนรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 เรื่อง การเขียนเรียงความบอกเล่า แบบทดสอบการเขียนภาษาจีนที่ออกแบบโดยผู้วิจัย

เรื่อง การเขียนบรรยายตัวบุคคลและชิ้นงานของนักศึกษา เรื่อง บันทึกประจำวัน พบว่า นักศึกษามีปัญหาทางด้านการใช้คำในการเขียนภาษาจีนที่พบอยู่เสมอ ในที่นี้กล่าวถึง 2 ประเด็นดังต่อไปนี้

1.1 คำบุพบท

คำบุพบท คือ คำที่นำหน้าคำนาม คำสรรพนาม หรือนามวลีเพื่อทำหน้าที่เชื่อมหรือต่อคำ กล่าวคือ เมื่อประกอบกับเป็นบุพบทแล้ว จะนำไปเชื่อมกับคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อแสดงเวลา สถานที่ ที่ทิศทาง ผู้รับกิริยาอาการ มูลเหตุ วิธีการ วัตถุประสงค์ การเปรียบเทียบ หรือ การตัดประเด็นอื่นๆ ภาษาจีนถือว่า ส่วนที่คำบุพบทนำหน้านั้นเป็นบทกรรมของคำบุพบทดังกล่าว (เหียน จิ่งเหวิน, 2558:160) ซึ่งปัญหาด้านการใช้คำบุพบทของนักศึกษาที่พบบ่อยในการเขียนประโยคหรือเรียงความภาษาจีนพื้นฐาน ได้แก่ คำว่า ในที่นี้หมายถึง “ที่” นักศึกษามักใช้ผิดเพราะอิงตามการเขียนประโยคภาษาไทย ยกตัวอย่าง เช่น 他上课在大学。 เขาเรียนที่มหาวิทยาลัย ซึ่งตามหลักภาษาจีนแล้วประโยคนี้ควรเขียนเป็น 他在大学上课。 เพราะการเขียนว่าทำอะไรที่ไหน ต้องเขียน 在 ไว้หน้าสถานที่นั้นๆ เพื่อขยายคำกริยา คำว่า 向 ในที่นี้หมายถึง “ไปยัง” นักศึกษามักใช้ผิดเพราะเกิดการสับสนระหว่างคำที่มีความหมายเหมือนกัน นั่นคือคำว่า 去 ที่แปลว่า “ไป” ยกตัวอย่างเช่น 小鸟飞向天空。 นกน้อยบินไปยังท้องฟ้า นักศึกษาเขียนเป็น 小鸟飞去天空。 นอกจากนี้ ยังพบว่า นักศึกษาบางคนเขียนเป็น 小鸟飞向天空。 ซึ่งเข้าใจว่าในคำที่ขีดเส้นใต้ข้างต้นหมายถึง “บินไปยัง” แต่ตามหลักการเขียนแล้วไม่ถูกต้อง ต้องเขียนเป็น 小鸟向天空飞去。 เพราะถ้า 向 กับบทกรรมอยู่หน้าคำกริยาเราต้องเติมคำว่า 去 เพื่อแสดงทิศทางเคลื่อนไหวตามคำกริยานั้นด้วย และสุดท้ายคือคำว่า 于 ในที่นี้หมายถึง “จาก” ซึ่งประโยคที่พบบ่อยคือ 我毕业于也拉皇家大学。 ฉะนั้นจากมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา นักศึกษาเขียนเป็น 我毕业从也拉皇家大学。 ซึ่งคำที่ขีดเส้นใต้ก็แปลว่า “จาก” เหมือนกัน แต่ในที่นี้ควรใช้ 于 ถึงจะถูกต้อง

1.2 คำเสริม

คำเสริมบอกโครงสร้างที่พบบ่อย มี 3 ประเภท คือ คำเสริมโครงสร้างบอกบทขยายนาม “的” คำเสริมบอกโครงสร้างบทขยายกริยา “地” และคำเสริมบอกโครงสร้างบทขยายกริยา (ไว้หลังบทกริยา) “得” มักอ่านเป็นเสียงเบา “de” (ฝ่ายวิชาการสำนักพิมพ์แมนดารินเอดูเคชัน, 2560:98) ซึ่งสามคำนี้นอกจากจะมีการออกเสียงที่คล้ายกันแล้ว วิธีการใช้ก็ยิ่งใกล้เคียงกันอย่างมาก จึงทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่เกิดความสับสนและมักใช้ในการเขียนประโยคหรือเรียงความผิดอยู่เสมอ คำว่า 的 ที่ใช้แสดงความหมายเป็นเจ้าของ แปลว่า “ของ” นักศึกษามักจะใช้ผิด ยกตัวอย่างเช่น คุณครูของฉัน ภาษาจีนคือ 我的老师。 นักศึกษามักเขียนผิดเป็น 老师的我。 ซึ่งเป็นการเขียนตามความหมายในภาษาไทย คือ 老师 (คุณครู) 的 (ของ) 我 (ฉัน) คำว่า 得 แปลว่า ได้... ในที่นี้ใช้บอกระดับในภาษาไทยหรือผล ยกตัวอย่างเช่น 他跑得很快。 เขาวิ่งได้เร็วมาก นักศึกษาเขียนเป็น 他跑会很快。 ซึ่งคำว่า 会 ในภาษาจีนหมายถึง “ได้” เช่นกัน แต่ในบริบทนี้ไม่สามารถเขียนแบบนี้ และถ้าเขียนแบบนี้จะทำให้การสื่อความหมายผิดเพี้ยนไป และสุดท้ายคือ คำว่า 地 ใช้เชื่อมระหว่างคำกริยา(หรือกริยาวลี) คำคุณศัพท์(หรือคุณศัพท์วลี) หรือนาม (หรือนามวลี) กับกริยาหรือคำคุณศัพท์(คือทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยา)กับคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่ถูกขยายเพื่อพรรณนาสถานะในขณะที่เหตุการณ์หรือการกระทำกำลังดำเนินอยู่ ซึ่งใกล้เคียงมากกับคำว่า “อย่าง” หรือ “ด้วย” ในภาษาไทย (เหียน จิ่งเหวิน, 2558:152) นักศึกษาใช้คำนี้ผิด ยกตัวอย่างเช่น 他很快地回答老师。 เขาตอบคุณครูอย่างรวดเร็ว เขียนผิดเป็น 他回答老师得很快。 ซึ่งในที่นี้ผิดทั้งการใช้คำและรูปแบบการเขียนประโยค อีกทั้งยังทำให้ความหมายเปลี่ยนไปอีกด้วย โดยประโยคข้างต้นจะหมายถึง เขาตอบคุณครูได้อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ เขาตอบคุณครูอย่างรวดเร็ว

2. ปัญหาด้านประโยค

จากที่นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีนแล้ว นักศึกษาก็จะสามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นไปสร้างเป็นประโยคได้ แต่การเขียนประโยคภาษาจีนกับภาษาไทยนั้นมีความแตกต่างกันพอสมควร โดยเฉพาะโครงสร้างประโยคของภาษาจีนนั้นมีหลายแบบ จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังสับสนการเขียนประโยคภาษาจีนโดยอิงตามความหมายของประโยคภาษาไทย จึงทำให้เขียนผิด ในที่นี้จะขอพูดถึง 2 ประเด็นที่นักศึกษามักเขียนผิด ดังต่อไปนี้

2.1 การเขียนประโยคแบบภาษาไทย

การเขียนประโยคภาษาจีนที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษาส่วนหนึ่งมาจากความเคยชินจากการเขียนประโยคที่มีความหมายตามแบบภาษาไทย โดยนักศึกษามักจะมองข้ามโครงสร้างหรือรูปแบบการเขียนประโยคภาษาจีน ทำให้เขียนผิดหลักไวยากรณ์ ยกตัวอย่างเช่น คำว่าวันนี้พวกเราไปกินข้าวที่โรงอาหารภาษาจีนเขียนว่า 今天我们去食堂吃饭。หรือ 今天我们到食堂去吃饭。ก็ได้ แต่นักศึกษาเขียนผิดเป็น 今天我们去吃饭在食堂。ฉันตื่นนอนตอนแปดโมงเช้า ภาษาจีนเขียนว่า 我早上八点起床。นักศึกษาเขียนเป็น 我起床八点早上。จะเห็นได้ว่านักศึกษาเขียนตามรูปแบบความหมายของภาษาไทย แต่ในภาษาจีนต้องเอาเวลาขึ้นก่อน ซึ่งเวลาจะเขียนอยู่หลังหรือหน้าประธานก็ได้ เช่น 早上八点我起床。หรือ 我早上八点起床。ก็ได้ สุดท้ายประโยคคำว่า ฉันไปตลาดสดกับแม่ ภาษาจีนเขียนว่า 我和妈妈去菜市场。หรือ 我跟妈妈去菜市场。ก็ได้ แต่นักศึกษาเขียนเป็น 我去菜市场和和妈妈。ซึ่งผิดหลักการเขียนประโยครูปแบบภาษาจีน เพราะการเขียนรูปแบบนี้ ต้องเขียนในรูปแบบของ 我+和+妈妈+去+菜市场 (ใคร+กับ+ใคร+ไป+สถานที่) ไม่ใช่ (ใคร+ไป+สถานที่+กับ+ใคร)

2.2 ประโยคที่มีคำลักษณนามและคำบอกจำนวน

การเขียนประโยคที่มีคำลักษณนาม (量词) และคำบอกจำนวน (数词) ของนักศึกษา มักพบว่ามีกรเขียนที่ผิดโครงสร้างประโยคภาษาจีนอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง 我有一个朋友。นักศึกษาเขียนผิดเป็น 我有朋友一个。หรือ 我有朋友个一。ซึ่งทั้งสองประโยคของนักศึกษาเป็นรูปแบบตามความหมายของภาษาไทย แต่ผิดหลักโครงสร้างประโยคภาษาจีน เพราะการเขียนประโยคในลักษณะนี้ควรเขียนในรูปแบบของ 我+有+一+个+朋友 (ใคร+มี+จำนวน+ลักษณนาม+ใคร) โดยเฉพาะการเขียนลักษณนามและคำบอกจำนวน ลักษณนามต้องอยู่หลังคำบอกจำนวนและตามด้วยคำนามเสมอ เช่น 一个人 (คนหนึ่งคน) 一条河 (แม่น้ำหนึ่งสาย) 一只猫 (แมวหนึ่งตัว)

3. ปัญหาด้านเครื่องหมายวรรคตอน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบฝึกหัดการเขียนทำยบท แบบทดสอบการเขียนภาษาจีนและชิ้นงานของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาทางด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนภาษาจีนที่พบบ่อยๆ ในในที่นี้จะขอพูดถึง 2 ประเด็นดังต่อไปนี้

3.1 เครื่องหมายจุลภาคกึ่งส่วน (、)

ส่วนใหญ่ใช้ในการแจกแจงรายการหรือตัวอย่างรายการที่ต่อเนื่องกัน เป็นลำดับ (ในภาษาไทยใช้วิธีการเคาะเว้นวรรค) (จรัสศรี จิรภาส, 2555:50) เครื่องหมายจุลภาคกึ่งส่วน หรือภาษาจีนเรียกว่า “ดุ้นเฮ่า” ใช้เพื่อแบ่งหรือรายการหรือตัวอย่างที่เป็นคำศัพท์ประเภทเดียวกันที่ต่อเนื่องกัน จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนเครื่องหมายวรรคตอนตัวนี้ในเรียงความของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาใช้ “ดุ้นเฮ่า” ยังไม่ถูกต้อง และส่วนใหญ่จะสับสนกับการใช้

เครื่องหมายจุลภาค (逗号) แทน ซึ่งทำให้ประโยคที่เขียนผิดหลักการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาจีน ยกตัวอย่างประโยคที่พบบ่อย เช่น 我家有五口人，有爸爸、妈妈、弟弟、妹妹和我。 นักศึกษาเขียนผิดเป็น 我的家有口人，有爸爸，妈妈，弟弟，妹妹和我。 ซึ่งแม้ว่าการเขียนประโยคจะเหมือนกัน แต่เครื่องหมายวรรคตอนนั้นจะใช้เหมือนกันไม่ได้ เพราะ “頓號” ใช้ในการแยกความ หรือกลุ่มคำออกจากกันมิใช่ใช้ในการแบ่งประโยค

3.2 เครื่องหมายทวิภาค (：)

เครื่องหมายทวิภาค (冒号) หรือภาษาจีนเรียกว่า “มาวเฮ่า” เป็นเครื่องหมายเฉพาะอีกอย่างหนึ่งของภาษาจีนที่มีวิธีการใช้ที่หลากหลาย โดยในที่นี้ขอกล่าวถึงส่วนที่นักศึกษาใช้เขียนประโยคหรือเรียงความพื้นฐานที่มักจะเขียนผิดอยู่เป็นประจำ นั่นคือ การนำเครื่องหมายทวิภาควางไว้ข้างหลังผู้พูด เพื่อที่แสดงให้เห็นว่า ใครพูดว่าอะไร ปกติจะต้องใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “ ” (双引号) หรือภาษาจีนเรียกว่า “ซวงหยิ่นเฮ่า” ประกอบด้วย ยกตัวอย่างเช่น 老师说：“大家要努力学习” คุณพูดว่าพวกเราต้องตั้งใจเรียน นักศึกษาเขียนเป็น 老师说大家要努力学习。 หรือ老师说，大家要努力学习。 จะสังเกตได้ว่า ประโยคที่นักศึกษาเขียนประโยคแรกไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ส่วนประโยคที่สองใช้เครื่องหมายผิด ซึ่งแม้ว่าการใช้คำและประโยคจะถูกต้องแต่การไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตนั้นก็ทำให้ผิดหลักไวยากรณ์ได้

2. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาภาษาจีน ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่ค้นพบจากการวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านคำ ปัญหาด้านประโยค และปัญหาด้านเครื่องหมายวรรคตอน

1. ปัญหาด้านคำ พบว่า คำในแต่ละภาษาจะมีความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งคำๆ หนึ่งหมายถึงสิ่งเดียว ผู้เรียนมักจะเลือกใช้คำที่ไม่ถูกต้อง เพราะผู้เรียนนั้นไม่ตระหนักถึงความแตกต่างของคำ ขาดความรู้ความเข้าใจความหมายของภาษาจีน และความหมายที่ต้องการที่จะสื่อเกิดจากการที่นักศึกษานั้นไม่รู้คำศัพท์ ไม่รู้ความหมายที่ตรงแท้ นักศึกษาเลือกใช้คำที่มีความหมายประจำทำให้เกิดความหมายผิดเพี้ยนไป สอดคล้องกับงานวิจัยของนวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551) ด้านการสะกดคำผิด การใช้คำผิดความหมายเกิดจากการที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำที่ต้องการใช้ จึงค้นความหมายจากพจนานุกรม แต่เมื่อนักศึกษานำคำดังกล่าวมาใช้ในประโยค กลับไม่สอดคล้องกับบริบท

2. ปัญหาด้านประโยค พบว่า นักศึกษามีการเรียงประโยคด้วยการอิงจากภาษาไทย หากเรียงประโยคตามภาษาไทยจะเกิดการสื่อความหมายที่ผิดไป เกิดจากการที่นักศึกษานั้นไม่เข้าใจรูปแบบไวยากรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญญาพร ทองจันทร์ (2560) ในประโยคอาจจะสื่อสารไม่ครบความหรือไม่เข้าใจ การลำดับความผิด ตำแหน่งคำขยายที่ผิด

3. ปัญหาด้านเครื่องหมายวรรคตอน พบว่า นักศึกษาเขียนเครื่องหมายการพักเสียงที่ยังไม่ถูกต้อง อาจเกิดความสับสนระหว่างจุลภาค นักศึกษาไม่รู้การหยุดเว้นประโยคในภาษาจีน ขาดการเข้าใจในเรื่องของหลักการวรรคตอนในภาษาจีน สอดคล้องกับจรัสศรี จิรภาส (2555) กล่าวว่า ปัญหาจากการใช้วรรคตอนของนักศึกษาไม่ถูกต้อง เมื่อแต่งประโยคไม่ใส่เครื่องหมายวรรคตอนใดๆ ทั้งสิ้น หรืออาจใส่อยู่เพียงเครื่องหมายเดียว คือ เครื่องหมายจุดเวลาจบประโยค โดยที่นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของเครื่องหมายสิ้นสุดประโยคภาษาจีน จะทำให้ประโยคเรียงไม่สละสลวย ขาดความสมบูรณ์

สรุป

การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ผู้วิจัยวิเคราะห์จาก แบบฝึกหัดการเขียนในแบบเรียนประกอบการสอนรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 เรื่อง การเขียนเรียงความบอกเล่า แบบทดสอบการเขียนภาษาจีนที่ออกแบบโดยผู้วิจัย เรื่อง การเขียนบรรยายตัวบุคคล และตัวอย่างชิ้นงานของนักศึกษา เรื่อง บันทึกประจำวัน ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นถึง ปัญหาที่ผู้วิจัยค้นพบด้วยกัน 3 ด้าน ปัญหาด้านคำ ปัญหาด้านประโยค ปัญหาด้านเครื่องหมายวรรคตอน จากปัญหาการนักศึกษาเขียนภาษาจีนโดยการอิงตามประโยคของภาษาไทย การเลือกใช้คำที่ไม่ตรงความหมายและใช้ นักศึกษาจะมีปัญหาเครื่องหมายพักเสียงที่ใช้สำหรับการคั่นระหว่างคำโดยที่นักศึกษาจะสับสน และใช้เป็นเครื่องหมายจุลภาคแทนซึ่งเป็นการเขียนที่ผิดหลักภาษาจีน แสดงให้เห็นถึงหลักการเขียนภาษาจีนที่ผิดนั้น นักศึกษาจึงต้องได้รับการเรียนรู้ ฝึกฝน รูปแบบหลักเกณฑ์การใช้ของภาษาจีนที่ถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

- จรัสศรี จิรภาส. (2555). เครื่องหมายวรรคตอนและสัญลักษณ์พิเศษในภาษาจีน. กรุงเทพฯ : ทฤษฎี บริษัท ตาตา พับลิเคชั่น จำกัด.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2551). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญญาพร ทองจันทร์. (2560). ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม). วารสารช่อพะยอม, 28(1), 125-132.
- ปิยวรรณ รุ่งรพงค์. (2557). ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาใหม่ : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง. ว.มรม. (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 8(3), 119-126.
- ฝ่ายวิชาการสำนักพิมพ์แมนดารินเอดูเคชั่น. (2560). คู่มือพิชิตข้อสอบ ENTRANCE ภาษาจีน PAT 7.4. กรุงเทพฯ : แมนดาริน.
- วิภา ภูโรจน์เรือง. (2559). ต้นกำเนิดอักษรจีน. กรุงเทพฯ : สุขภาพใจ.
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยจีน. ค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2560, จาก : <http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/index.php>
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยจีน. ค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2560, จาก : <http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/index.php>
- เหียน จิ่งเหวิน. (2558). รอบรู้ภาษาจีน. (พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี : สหมิตรพริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- เหียน จิ่งเหวิน. (2558). สูดยอดคัมภีร์ไวยากรณ์จีน. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.